vědom; neboť přiměřenost (s hlediska předpisů nebo zásad) odsudku ku tvrzeným nebo naznačeným skutečnostem pravdivým — nevymyšleným a nepřevráceným — zbavovala by odsudek povahy vinění z nečestného skutku sdělením, jaké předpokládá § 488 tr. zák. a bránila by závěru, že si byl obžalovaný urážlivé povahy svého podání vědom. Přirozeně pak nemůže obžalovaný prokázati — jak rozsudek patrně na něm chce — pravdivost odsudků, nýbrž jen pravdivost skutkových tvrzení nebo náznaků. Pro naprostý nedostatek oněch zjištění nutných k opodstatnění objektivní skutkové podstaty nelze rozsudek z 30. prosice 1931, č. j. T VI 2373/31 po stráce hmotněprávní nikterak přezkoumati a nelze vyloučiti možnost, že se v souzeném projevu nedostává skutkového opodstatnění pro tu či onu objektivní známku přestupku proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák. a čl. V. zákona čís. 8/1863, jakož i že závěr o vědomí obžalovaného byl získán z právně pochybeného podkladu objektivního. Vylíčený nedostatek rozsudku okresního soudu trestního nebyl napraven ani rozsudkem odvolacího soudu, jenž — ačkoliv obžalovaný podal odvolání i co do viny a odvolací soud zabýval se důsledkem toho i výrokem o vině — skutkových zjištění okresním soudem opomenutých neučinil a přes to v tomto směru odvolání zamítl a napadený rozsudek potvrdil, dodávaje k důvodům okresního soudu jen, že obžalovaný překročil meze kritiky a vinil zjištěnými »výroky« státní zastupitelství z činů nepočestných v trestní věci svého otce, najmě z vyhýbání se odpovědnosti a z tvrdošíjného a nesprávného postupu. Bylo proto k návrhu generální prokuratury podle §§ 33, 292, 479 tr. ř. nznati právem, jak se stalo.

Čís. 4574.

Předchozí odsouzení pro čin rázu uvedeného v § 2 zák. čís. 562/1919 vylučuje v mezích tam stanovených podmíněné odsouzení i, byl-li trest prominut rozhodnutím presidenta republiky z 19. října 1928; bylo-li prominutí to vázáno podmínkou (že odsouzený nahradí škodu nebo dá zadostiučinění), čítá se doba stanovená v druhém odstavci § 2 cit. zák. ode dne, kdy byla ona podmínka splněna.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1932, Zm II 322/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v Novém Jičíně ze dne 15. ledna 1932, pokud jím bylo odvolání Marie F-ové z výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu, jí rozsudkem okresního soudu v Novém Jičíně z 2. října 1931 bezpodmínečně uloženého, vyhověno, byl porušen zákon v ustanovení § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n.

Důvody:

V trestní věci proti Marii F-ové a spol. pro přestupek podvodu podle § 461 tr. zák. uznal okresní soud v Novém Jičíně rozsudkem z 2. října 1931, obžalovanou Marii F-ovou vinnou přestupkem podvodu podle § 461 tr. zák. a odsoudil ji za to podle § 460 tr. zák. použitím

§ 260 b) tr. zák. k trestu vězení v trvání tří dnů, zostřeného jedním postem, nepodmíněně, vysloviv i ztrátu volebního práva. Odsouzení bylo nepodmíněné, poněvadž obžalovaná podle zjištění okresního soudu trestný čin houževnatě popírala a nebylo polehčujících okolností, při čemž se okresní soud nezabýval otázkou, zda podmíněné odsouzení bylo vůbec podle zákona přípustné. K tomu jest podotknouti, že obžalovaná byla před tím odsouzena rozsudkem okresního soudu v Šumperku z 19. ledna 1928 pro přestupek krádeže, podvodu a nesprávného hlášení podle § 460 tr. zák. použitím § 267 tr. zák. do vězení na deset dnů podmíněně na dva roky s podmínkou náhrady škody podle sil, při čemž byla vyslovena ztráta volebního práva, an soud nabyl přesvědčení, že čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, ze ziskuchtivosti, dále že tento rozsudek nabyl moci práva a že tento trest byl obžalované prominut podle amnestie z 19. října 1928 pod podmínkou náhrady škody podle sil do 8. února 1930, kteréžto podmínce obžalovaná též vyhověla. K odvolání obžalované krajský soud v Novém Jičíně jako soud odvolací rozsudkem z 15. ledna 1932 zamítl odvolání obžalované co do viny jako bezdůvodné a co do trestu jako nepřípustné, vyhověl však jejímu odvolání z výroku o nepodmíněném odsouzení a povolil podmíněný odklad trestu se zkušební dobou jednoho roku s podmínkou náhrady škody podle sil. V otázce povolení podmíněného odkladu výkonu trestu zaujal odvolací soud stanovisko, že dřívější odsouzení, jež bylo amnestováno rozhodnutím presidenta republiky z 19. října 1928, nevylučuje podle § 2 zákona o podm. odsouzení podmíněný odklad výkonu trestu. Toto právní stanovisko je mylné.

Podle čl. II. amnestie z 19. října 1928 byl osobám, odsouzeným před 28. říjnem 1928 pravoplatně o podmíněně k trestu na svobodě ne delšímu než jeden měsíc, prominut trest s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení, avšak jen pod podmínkou, že odsouzený, jak mu bylo soudem uloženo, nahradil podle svých sil škodu nebo dal zadostiučinění, nebo učiní tak nejpozději ve lhůtě, která mu k tomu byla soudem ustanovena. Účinek této amnestie vyčerpává se tedy, jak zrušovací soud vyslovil již v rozhodnutí čís. 3570 sb. n. s., v prominutí zkušebné doby nebo zbytku zkušebné doby, pokud by ještě běžela po náhradě škody nebo zadostiučinění, a v tom, že již okamžikem této náhrady škody nebo tohoto zadostiučinění nastává účinek (stanovený § 1 zák. o podm. ods. jinak teprve pro dobu po uplynutí zkušebné doby), že jest pokládati za to, že vinník nebyl odsouzen. Tento účinek není však totožný s naprostým odstraněním rozsudku a s navrácením vinníka ve stav soudní bezúhonnosti, naopak soudní bezúhonnost a tudíž i nepřípustnost přihlížeti k zmíněnému rozsudku nastala by jen zahlazením trestu podle §§ 5 a 6 zák. čís. 111 Sb. z. a n. z roku 1928; takové zahlazení odsouzení — ovšem i cestou milosti možné (§ 12 cit. zák.) — nebylo však rozhodnutím presidenta republiky ze dne 19. října 1928 nařízeno. I když proto o obžalované, jež nahradivši škodu, vyhověla podmínce článku II. amnestie presidenta republiky, jest za to míti, že se v době zkušebné osvědčila a že v důsledku toho jest podle druhého odstavce § 1 zák. o podm. odsouzení pokládati za to, že nebyla odsouzena, nelze tomuto účinku přikládati ten dosah, že jím bylo vůbec vyloučeno přihlí-

žeti ke skutečnosti, že obžalovaná spáchala trestný čin v dotyčném rozsudku uvedený a že se ho dopustila z pohnutek nízkých a nečestných, i s hlediska otázky zákonné přípustnosti podmíněného odsouzení za delikt pozdější. To plyne ze zákona samého, jenž v druhém odstavci § 2 zák. omezuje dosah zásady vyslovené v druhém odstavci § 1 zákona. Stanovíť zákon v § 2, že podmíněné odsouzení je vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců nebo vůbec pro čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné a neuplynulo-li do dne, kdy spáchal nový trestný čin, pět, pokud se týče deset let ode dne, kdy byl trest vykonán, kdy byl trest pravoplatně prominut nebo kdy bylo podle tohoto zákona vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil. Zákon tedy sám přes zásadní domněnku druhého odstavce § 1 zák. o podm. ods. bere do ohledu v určitých mezích předmětných a časových skutečnost předchozího odsouzení vinníka a spojuje s ním způsobem preceptivním určitý důsledek, který by arci v rámci oprávnění poskytnutých presidentu republiky podle § 64 čís. 11 a § 103 ústavní listiny mohl, ale pro jednotlivý výron tohoto oprávnění musil býti výslovně teprve odstraněn, by bylo lze vyvozovati pro ten který případ stanovisko zaujaté soudem odvolacím (srovnej sb. n. s. č. 1284).

Vzhledem k tomu, že i přes amnestii jest přihlížeti ke skutečnosti, že obžalovaná spáchala trestný čin (přestupek) z pohnutky nízké a nečestné a že neuplynula doba pěti let, co jí byl trest pravoplatně prominut, bylo podmíněné odsouzení obžalované v souzeném případě podle § 2 zák. o podm. ods. vyloučeno. Pokud odvolací soud poukazuje k rozhodnutím nejvyššího soudu, z nichž hledí dovoditi správnost svého názoru, jest uvésti, že poukaz na rozhodnutí čís. 345 a 1284 sb. n. s. není případný, poněvadž v případu čís. 345, jenž ostatně spadá do doby, kdy zákon o podmíněném odsouzení ještě nebyl v platnosti, nebylo tu podmínky právoplatného odsouzení a také rozsah amnestie byl širší než amnestie z r. 1928, v případě čís. 1284 pak rovněž amnestie byla šířeji založena. Judikaturu nejvyššího soudu v otázce, zda dřívější odsouzení, jež bylo amnestováno rozhodnutím presidenta republiky z 19. října 1928, může vyloučiti podle § 2 zákona o podm. ods. podmíněný odklad výkonu trestu, jest pokládati vzhledem k rozhodnutím čís. 3534, 3570 a 3839 sb. n. s. za ustálenou; na tom nic nemění rozhodnutí čís. 3596 sb. n. s., jež se od praxe té uchyluje jen zdánlivě podle věty v nadpisu uvedené, nikoli však podle svého odůvodnění. Posléze neobstojí ani poukaz odvolacího soudu k tomu, že by nebylo lze při názoru tu zastávaném stanoviti den, od něhož se čítá lhůta podle § 2 odst. 2 zák. o podm. ods. Odvolací soud přehlíží, že podle čl. II. amnestie je trest prominut s účinky § 1 zák. o podm. ods., t. j. má se za to, že osoba účastná milosti nebyla odsouzena. Bylo již nahoře vyloženo, že se účinek této amnestie vyčerpává prominutím zkušebné doby nebo zbytku zkušebné doby, pokud by ještě běžela po náhradě škody nebo zadostiučinění, a v tom, že již okamžikem této náhrady škody nebo tohoto zadostiučinění nastává účinek, že je pokládati za to, že vinník nebyl odsouzen. Z toho plyne zároveň, že již zmíněným okamžikem, kdy byla splněna podmínka, stanovená v čl. II. amnestie, jest považovati trest za pravoplatně

prominutý. Tím je dána odpověď na otázku odvolacím soudem nadhozenou. Bylo proto k návrhu generální prokuratury podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4575.

K § 410 tr. ř. a k §§ 33, 292 tr. ř.

Odpuštění rodičů zneužitých děvčat pachateli odsouzenému pro zločin podle § 132 tr. zák. nemusí ještě znamenati, že se poškozeným dostalo od pachatele zadostiučinění, a proto býti důvodem ke zmírnění trestu po rozumu § 410 tr. ř.

Neuznal-li vrchní soud ono odpuštění za polehčující okolnost ve smyslu § 410 tr. ř., jde o výrok ryze arbitrérní, který nemůže býti podkladem kladného výroku podle §§ 33 a 292 tr. ř.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1932, Zm II 429/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení vrchního soudu v Brně ze dne 22. července 1932, jímž byl zamítnut návrh státního zastupitelství podle § 410 tr. ř. na mimořádné snížení trestu uloženého Františku R.-ovi rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 4. prosince 1930.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 4. prosince 1930 byl František R. uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III tr. zák. a přestupkem podle § 516 tr. zák., jichž se dopustil tím, že v létech 1926 až 1929 opětovně osoby jeho vyučování svěřené přiměl k vykonání, pokud se týče k dopuštění smilných činů a že smilnými činy těmi, pokud se staly v přítomnosti školní mládeže, mravopočestnost a stydlivost urazil hrubě a způsobem budícím veřejné pohoršení; byl za to odsouzen ke trestu žaláře na šest týdnů, doplněného jedním postem 14denně, výkon trestu byl pak podle §§ 1 a 3 zákona čís. 562/1919 podmínečně odložen s osvědčovací lhůtou tříletou. Zmateční stížnost obviněného byla rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 24. dubna 1931, č. j. Zm II 64/31 zamítnuta, ale k odvolání státního zastupitelství byl vyslovený trest prohlášen za nepodmíněný. Odsouzený podal ministerstvu spravedlnosti žádost o milost, v níž žádá, by mu byl trest prominut neb aspoň zmírněn změnou na podmíněný s kratší lhůtou osvědčovací. Po šetření, která byla o této žádosti konána, podalo státní zastupitelství v Olomouci dne 14. července 1932 návrh krajskému soudu v Olomouci, by o žádosti té jednal s hlediska § 410 tr. ř. K odůvodnění návrhu uvádí státní zastupitelství, že rodiče postižených děvčat prohlašují, že si nepřáli, by proti obviněnému bylo zavedeno trestní řízení, že se vyjadřují o něm příznivě a výslovně mu odpouštějí, připojujíce se k jeho žádosti za milost; dále, že různé kulturní korporace, v nichž odsouzený byl činný, potvrzují jeho záslužnou činnost. Státní zastupitelství